

У сні знайшов я дивную долину.
Було так ясно, тихо, легко в ній,
Що бачилоь мені: не йду, а лину.

Сміялася в пишноті весняній
Природа, пахощами вся облита,
І скрізь співав пташок незримих рій.

Сріблом на збоччях хвилював лан жита,
Верхом шумів-гудів відвічний ліс,
Внизу була велична тайна скрита.

Внизу був луг, і з нього вітер ніс
Такі розкішні пахощі, що груди
Аж ширшали і дух у тілі ріс.

А йшли ті пахощі з квіток, що всюди
Росли — барвисті, дивних форм, яких,
Мабуть, ніколи не плекали люди.

Хиляючись до тих квіток палких,
Я чув, що й спів солодкий з них виходить,
Мов пасма тонів ніжних і м'яких.

Між тих квіток дівчат багато ходить,
Всі в білому, в вінках і скиндячках,
І одна одну все за руку водить.

У всіх маленькі кошики в руках,
І кожду квітку пильно оглядають,

Пестять і підливають на грядках.

Не рвуть квіток співучих, та зривають
Із кожної ростинок по листку
І бережно у кошики складають.

І, бачачи забаву їх таку,
Я мовив: «Нащо ті листки, дівчата?
На лік, на страву їх рвете яку?»

І мовила одна: «Рвемо для свята.
І не на лік, бо для здорових се;
І не на страву — сита наша хата.

А хто до уст листок сей занесе,
І розгризе, і сок його скуштує,
У того серце розкішшю стрясе;

У того смілість душу напростує,
У того радість очі прояснить,
Турботи всі розвіє й пошматує.

Твій сум, твою зневіру хоч на мить
Прогонить він; ти станеш мов дитина,
Всю суть свою ти мушиш відмінити.

Всім любий ти, хоч круглий сиротина,
І любиш всіх, щасливий в тій любові.
Кааф у нас зветься та ростино».

Пішли. Та йдуть і мовлять інші дві:
«А ти не рад листків тих скуштувати
І занести їх там, своїй верстві?»

Чи все в вас має лютість панувати,
Зневага до людства, погорда й їдь?»

І кинувсь я листки ті дивні рвати,
Ось вам пучок їх. Натє та гризїть!

зі збірки « [Semper Tiro](#) »